

MEDITATIE JEZUS IN HET MIDDEN

Lucas 24 :36-41

En als zij van deze dingen spraken, stond Jezus Zelf in het midden van hen, en zeide tot hen: Vrede zij ulieden! En zij verschrikt en zeer bevreesd geworden zijnde, meenden, dat zij een geest zagen. En Hij zeide tot hen: Wat zijt gij ontroerd, en waarom klimmen zulke overleggingen in uw harten? Ziet Mijn handen en Mijn voeten; want Ik ben het Zelf; tast Mij aan, en ziet; want een geest heeft geen vlees en benen, gelijk gij ziet, dat Ik heb. En als Hij dit zeide, toonde Hij hun de handen en de voeten. En toen zij het van blijdschap nog niet geloofden, en zich verwonderden, zeide Hij tot hen: Hebt gij hier iets om te eten?

Wanneer openbaarde Jezus Zich aan Zijn discipelen? Toen zij uiteengeslagen waren als schapen zonder Herder. Toen allerlei geruchten de ronde deden, dat Christus zou zijn opgestaan. Na Maria Magdalena, de vrouwen en Simon Petrus, waren de Emmaüsgangers binnengekomen met hun boodschap. Wonderlijk waren de discipelen gesteld. Zij werden geslingerd tussen hoop en vrees. Het ongeloof had nog de overhand. Hoe droefig! Na zoveel getuigenissen toch nog ongelovig! Is het heden anders? Zijn er ook nu nog niet, die geslingerd worden tussen vrees en hoop? Zijn er ook nu nog niet mensen, die met al de vezelen van hun bestaan aan Jezus hangen, maar bij wie het ongeloof verhindert de jubel over te nemen: “De Heere is waarlijk opgestaan!” Ook nu zijn er nog verloochenaars, die ergens weg gedoken, voortdurend met Hem bezig zijn.

Zie, dat wordt nu alles anders, wanneer Jezus in 't midden komt te staan. Plotseling, onverwacht, onverdiend, maar o zo welkom. Als door schrik verlamd staren de discipelen Jezus aan. Maar Hij zegt: “Vrede zij ulieden”. Dit is de gewone Joodse groet, die in Jezus' mond geen wens, maar een daad is; geen afgesleten woord, maar een woord vol geest en leven. Hij is de vrede en brengt de vrede mee, overal waar Hij komt. Maar de discipelen werden verschrikt en zeer bevreesd. Zij meenden, dat zij een geest zagen. Ongeloof uit schrik! Overal waar de Heere Zich openbaart zonder voorafgaande geloofsworstelingen, is er de vrees. Alleen het geloof in oefening geeft vrijmoedigheid. Denk maar aan Jacob, die na een nacht van worsteling uitroept: “Ik laat U niet los, terwijl Gij mij zegent” en: “Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht en mijn ziel is gered geweest”.

Ongeloof uit schrik. Hun zenuwleven was geschokt door al de gebeurtenissen, waarvan de duivel maar al te graag gebruik maakt. Zie, dit alles komt tot openbaring, nu Jezus vlak voor hen staat. Gaat Hij bij zulk een ontvangst direct weer? Nee, dan zou u Hem nog niet kennen. Die al uw krankheden kent en ze liefderijk geneest. Jezus kent de kwalen van Zijn volk en is specialist in de genezing. Hij hanteert het mes en verdrijft hen ongeloof. Zo nog! Hoe lang moet dit nu duren? zo roept Hij hen verwijtend. Daarna spreekt Hij vriendelijk en zegt: “Wat zijt gij ontroerd en waarom klimmen zulke overleggingen in Uw harten?” Zie, hoe belangstellend Hij is. Zie, hoe Hij afdaalt in hun nood. Zie Hem in Zijn neerbuigende goedheid. Hij wijst op Zichzelf en zegt: “Ziet Mijn handen en Mijn voeten, want Ik ben het Zelf; tast Mij aan en ziet; want een geest heeft geen vlees en geen benen, gelijk gij ziet, dat Ik heb!”

Hoe wonderlijk wordt het nu. Tegenover het ongeloof der discipelen stelt Jezus Zijn doorboorde handen en voeten, dat wil zeggen: de verzoening. Merk op deze tegenstelling. Verzoening tegenover ongeloof. Welk een diepte van goddelijke liefde. Juist die handen en voeten. Doorboort om hun zonden. Hoezeer geeft de Heere hier de schuchteren, de aarzelenden vrijmoedigheid, ook onder ons, opdat zij uit de boeien van het ongeloof worden bevrijd. Ik ben het Zelf. Hij is het en Hij is Dezelfde van het Kruis. Nee, de opstanding maakt het Kruis niet teniet, maar bevestigt het Kruis, dat de ergernis en het raadsel was en is. Pasen predikt ons geen andere Christus, maar Dezelfde, die gestorven is om onze zonden en opgewekt tot onze rechtvaardigmaking. Hij heeft de dood achter Zich en het leven in Zich en voor Zich.

Hij is opgestaan! Met hetzelfde lichaam als waarmee Hij gekruisigd werd. Het was dus waarlijk geen verschijning van een geest, maar de verschijning van de verheerlijkte Christus, die wáarlijk, dat is ook lichamelijk is opgestaan uit de doden. En om dat te bevestigen nodigt Jezus Zijn discipelen uit om met hun handen te tasten. Zo laat Hij hen zich vergewissen, opdat wij zouden weten, dat Jezus waarlijk is opgestaan. Nee, Christus is geen schim. Maar onze gedachten, ons ongeloof, onze voorstellingen deugen niet. Christus is de Werkelijkheid, de belichaamde Waarheid. Niet wat gij van Hem denkt, is belangrijk, maar wat Hij van U denkt is beslissend. En met diezelfde openbarende kracht gaat Hij , door, ook onder ons. Hoe zeer beschamend bent u dan wanneer door de nevels van u ongeloof en twijfel Zijn Woord weerklinkt: Ik ben het Zelf! Zie Mijn handen en Mijn voeten.

Staat Jezus bij U in het midden? Dan gaat u uit het middelpunt. Kom — zeg eens — werd de gekruisigde Jezus u alles in de nacht van uw verlorenheid? Zo niet, dan betekent de Opgestane in uw leven ook niets! Bekeer u dan van uw goddeloosheid en leef! Maar zo Hij u alles werd en u telkens weer in uw ongeloof terugvalt — hoor dan door de Heilige Geest: “Ik leef en gij zult leven.”

Gouda, April 1951

G. BOER